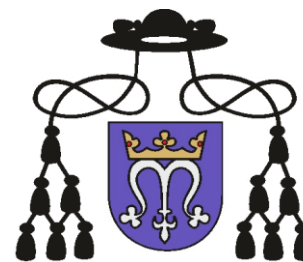

P - proboštský kostel Nanebevzetí Panny Marie

K – klášterní kostel sv. Kateřiny

Ranní mše sv.: Ne 9.30 hodin, Po 7.30 hodin

Večerní mše sv.: Út – Pá 18 hodin, So 17 hodin, Ne 18 hodin

ACTA PRAEPOSITURAE NOVODOMENSIS

Zpravodaj Římskokatolické farnosti - proboštství v Jindřichově Hradci

19. května 2019

Po 20. 5.	P	Za † Martinu Kučerovou	Po 27. 5.	P	Za Boží požehnání pro celou rodinu
Út 21. 5.	K	Za dar zdraví a víry pro celou rodinu	Út 28. 5.	K	Za † z rodiny Kolářů, Nožínů, Plaňanských a duše v očistci
St 22. 5.	P	Na dobrý úmysl	St 29. 5.	P	Za † Pavla a Aloise Markovy a duše v očistci
Čt 23. 5.	K	Za paní Lorencovou, její rodiče a všechny příbuzné	Čt 30. 5.	K	Za dar zdraví a víry pro celou rodinu
Pá 24. 5. <u>Kostel sv. Jakuba</u> <u>18.15 hod.</u>		Za dar zdraví a víry pro celou rodinu	Pá 31. 5.	P	Za † rodiče Řepovy a jejich tři dcery
So 25. 5.	P	Za šťastnou hodinku smrti	So 1. 6.	P	Za Annu Klikovou
Ne 26. 5. 6. neděle velikonoční		!!! 8.30 P: Za farnosti K: Za uzdravení Miroslava Lauschmanna	Ne 2. 6. 7. neděle velikonoční		P: Za farnosti K: Za kmotru

O Otčenáši – „Abba, Otče!“

Katecheze papeže Františka na generální audienci z 16. ledna 2019, aula Pavla VI.

Draží bratři a sestry, dobrý den!

Pokračujeme v katechezích o Otčenáši. Začněme dnes poznámkou, že v Novém zákoně se tato modlitba jako by chtěla dobrat podstaty a soustřeďuje se dokonce do jediného slova: *Abba, Otče*.

Slyšeli jsme, co napsal svatý Pavel v listě Římanům: »Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“« (8,15). A Galatanům apoštol říká: »A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“« (Gal 4,6). Dvakrát se objevuje stejná invocace, v níž je kondenzována veškerá novost evangelia. Křesťan, který poznal Ježíše a naslouchal Jeho kázání, nepovažuje už Boha za tyрана, kterého je třeba se obávat, nemá z Něho strach, nýbrž srdcem vnímá kvetoucí důvěru v Něho, může rozmlouvat se Stvořitelem a oslovovat jej „Otče“. Tento výraz je pro křesťany natolik důležitý, že se uchoval netknutý ve své původní formě: „Abba“.

Zřídka se v Novém zákoně vyskytují aramejské výrazy nepřeložené do řečtiny. Musíme si představit, že v těchto aramejských slovech zůstal jakoby „záznam“ samotného Ježíšova hlasu. Respektují Ježíšův dialekt. Hned v prvních slovech „Otče náš“ se nachází radikální novost křesťanské modlitby.

Nejde pouze o používání symbolu – v tomto případě postavy otce – ve spojení s tajemstvím Boha. Jde takřka o přečerpání celého Ježíšova světa do vlastního srdce. Pokud tak učiníme, můžeme se doopravdy modlit „Otče náš“. Říci „Abba“ je něco mnohem důvěrnějšího, jímavějšího než oslovit Boha pouze „Otče“. Proto

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost – proboštství Jindřichův Hradec, Kostelní 74/I, 377 01 Jindřichův Hradec ☎ 728 995 603, mail: prokop.ivo@dicb.cz

Redakce: P. Ivo Prokop, paní Eva Hejdová, pan Karel Bajer st.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení zaslaných příspěvků.

Uzávěrka příštího čísla je ve středu 29. 5. 2019

kdo si navrhol přeložit toto původní aramejské slovo „Abba“ výrazem „Táto“ nebo „Tatínku“ a namísto „Otče náš“ říkat „Náš Táto, Tatínku“. Budeme říkat nadále „Otče náš“, ale v srdci jsme zvaní říkat „Tati“ a vztahovat se k Bohu jako dítě ke svému tatínkovi, kterému říká „tati“. Tyto výrazy totiž evokují cit, vřelost a něco, co nás uvádí do kontextu dětských let; obraz dítěte objímaného otcem, který zakouší ve vztahu k němu nekonečnou něhu. A proto, drazí bratři a sestry, abychom se modlili dobře, je zapotřebí dobrat se dětského srdce. Nikoli soběstačného srdce, tak není možné modlit se dobře, nýbrž jako dítě, které je v náručí svého otce, svého táty, svého tatínka.

Lépe nám však smysl tohoto slova přiblíží určitě evangelia. Co znamená toto slovo pro Ježíše? Otčenáš dostává smysl a náladu, pokud se naučíme jej modlit například z podobenství o milosrdném otci v 15. kapitole u Lukáše (15,11-32). Představujme si tuto modlitbu pronášenou marnotratným synem poté, co zakusil objetí svého otce, který na něho dlouho čekal, nepřipomněl mu jeho neomalená slova a nyní mu jednoduše jen dává najevo, jak moc mu chyběl. Pak objevíme, jak tato slova ožijí a nabudou na síle. A ptajme se: je možné, že Ty, Bože, znáš pouze lásku? Ty neznáš nenávisť? Ne – odpověděl by Bůh – znám pouze lásku. Kde je v Tobě pomsta, požadavek spravedlnosti, rozhořčení nad uraženou ctí? A Bůh by odpověděl: Já znám jenom lásku.

Ve způsobech jednání otce z onoho podobenství je něco, co velice připomíná smýšlení *matky*. Jsou to především matky, které omlouvají děti, kryjí je, nenaruší empatii k nim a neustále je mají rády, i když by si to už vůbec nezasloužily.

Stačí si vybavit pouze tento výraz – *Abba* – aby se rozvinula křesťanská modlitba. A svatý Pavel ve svých listech jde stejnou cestou a jinak by to ani nešlo, protože je to cesta, které učil Ježíš. V tomto oslovení je síla, jež táhne celou zbývající modlitbu.

Bůh tě hledá, i když ty jej nehledeáš. Bůh tě má rád, i když jsi na Něho zapomněl. Bůh v tobě rozeznává krásu, i když myslíš, žeš zbytečně promarnil všechny svoje talenty. Bůh není jenom otec, je jako matka, která svoje dítě nikdy nepřestane milovat.

Modlit se znamená pro křesťana jednoduše říci „Abba“, říci „Tatínku“, říci „Tati“, ale s dětskou důvěrou.

Může se stát, že se i my ocitneme na stezkách Bohu vzdálených, jako se stalo marnotratnému synovi, anebo upadneme do samoty, která nám dá pocítit opuštěnost ve světě; anebo pochybíme a budeme ochromeni pocitem viny. V takových těžkých chvílích můžeme ještě najít sílu se modlit, když začneme oslovením „Otče“, avšak proneseném s nádechem dětské něhy: „Abba“, „Tatínku“. On před námi svoji tvář neskryje.

Pamatujte si dobře: možná v sobě někdo z vás nosí něco nepěkného, co neví, jak vyřešit, zahořklost, protože jste učinil to či ono... On Svoji tvář neskryje.

i nevěřícím, dále naší ochotou být s nimi a jejich řečí připravovat půdu pro radostnou zvěst, to je vlastní evangelizaci. Smyslem „Noci kostelů“ je dát nejširší veřejnosti příležitost poznat kulturní hodnoty kostelů, návštěvníky seznámit s křesťanstvím prostřednictvím hudby, výtvarného umění, divadelního představení, rozhovoru či setkání. Na příchozí obvykle čekají komentované prohlídky kostelů a památek v nezvyklou dobu. Lidé se mohou podívat do sakristií, vystoupat do věží nebo si zkusit zahrát na varhany, a třeba i ochutnat mešní víno. Zkušenosti ale ukazují, že nábožensky lhostejným lidem nevyhovuje, je-li náplní programu nějaká bohoslužba či společné modlení – to pak hromadně odcházejí. Ano, je jim úplně jedno, jestli se účastnili „Noci kostelů“ v nějakém kostele, nebo muzejní noci v objektu muzea, nočního čtení v knihovnách či noční prohlídky zámeckých prostorů. Bohužel všechno berou jen jako kulturní atrakci v neobvyklou dobu. A právě „Noc kostelů“ by měla mít především duchovní dopad, běžný třeba v podmínkách Rakouska. Ta preevangelizace se však v podmínkách České republiky na mnoha místech vyznačuje bezbřehým ekumenismem, takže mnohým účastníkům „Noci kostelů“ je úplně jedno, jestli jsou v katolickém nebo protestantském kostele, pro ně je církev jako církev a žádné rozdíly v tom nevidí a organizátoři „Noci kostelů“ ani nepovažují za vhodné a potřebné rozdíly nějak zdůrazňovat. Pokud preevangelizace v rámci „Noci kostelů“ vyprodukuje „ekumenického zájemce o víru“, bez ukotvení v nějaké církvi brzy odpadne, protože jedině společenství věřících, v něm může dále napomáhat upevňovat víru v Boha. Hrozí, že se jeho zájem vytratí, a bude neutrálně věřit, že „Něco je nad námi“.

Aby „Noc kostelů“ v katolickém prostředí splnila svůj účel, často klade na farnost, organizátory i účinkující nemalé požadavky a účastníci jejich námahu mnohdy ani plně nedocení. Největší odměnou by bylo, kdyby lidé, kteří kostel bez povšimnutí dosud míjeli, se po páteční „Noci kostelů“ stali pravidelnými účastníky nedělních katolických bohoslužeb. V J. Hradci se poprvé uskutečnila „Noc kostelů“ v roce 2010. Znáte od té doby někoho takového, koho účast na „Noci kostelů“ tak oslovila, že začal „chodit do kostela“?

- Pokud ne, pak pravdu mají ti kněží, kteří říkají, že „Noc kostelů“ nemá pro farnost žádný duchovní prospěch, katolický kostel je především domem Božím, kde bydlí Kristus v Eucharistii, domem modlitby a ne muzeem (ne koncertní či přednáškovou síní), akce přináší farnosti jen starosti a potenciální zloději mají při ní čas a klid prohlédnout a rozmyslet si, jakou památku časem z kostela odnesou. Ve farnostech, které tito kněží spravují, se „Noc kostelů“ neuskutečňuje, neboť přece během celého roku má každý před a v době bohoslužeb do kostela volný přístup. Tímto bychom však úvahu o „Noci kostelů“ zakončili asi dosti pesimisticky.

- Můžeme skončit i optimisticky. Pokud se dosud nikdo nenašel, komu by „Noc kostelů“ otevřela cestu k účasti na pravidelných katolických bohoslužbách, doufejme, že se tak s pomocí působení Ducha Svatého jednou stane. Ano, a pak „buď Bohu chvála, dík a čest a pozdravení, že vzešla nová ratolest na vinném kmene“ (na kmene katolické církve), a tuto ratolest spolu s námi „Bůh zve do ráje lásky své“ (Kancionál č. 906).

Obecná úvaha k Noci kostelů

Je až úsměvné vypravování, jak vznikla v Rakousku akce zvaná „Lange Nacht der Kirchen - Dlouhá noc kostelů“. Prý v roce 2004 nechal kostelník v jednom z vídeňských kostelů večer během úklidu kostel otevřený a zjistil, že ve večerní atmosféře jsou otevřené dveře kostela pro kolemjdoucí pozváním vstoupit dovnitř (mnozí zřejmě jen ze zvědavosti). Kostelník si svůj poznatek nenechal jen pro sebe, seznámil s ním kněze a ten „vyšší duchovenstvo“ a tak se „Lange Nacht der Kirchen“ postupně rozšířila po celém Rakousku. (Ve skutečnosti však poprvé se tato akce uskutečnila v německém Frankfurtu nad Mohanem již v roce 1995 a jako ekumenická akce byla po Německu více rozšířena v roce 2003 s velkým počtem účastníků).

Můžeme si položit otázku: proč v Německu a Rakousku má „Lange Nacht der Kirchen“ tak příznivý ohlas v široké veřejnosti? Je to dáno celkovou religiozitou tamního obyvatelstva, jde o formální křesťany (katolíky i evangelíky), kteří mají křesťanské kořeny a od dob své povinné školní docházky jsou obeznámeni s křesťanstvím, snad si myslí, že znají a rozumí křesťanství, avšak v dospělosti, na základě různých okolností už své náboženství nepraktikují, tedy pravidelně nenavštěvují bohoslužby, katolíci nepřijímají svátosti. Cílem a smyslem „Dlouhé noci kostelů“ je připomenout těmto lidem, že také oni kdysi navštěvovali katolické nebo evangelické bohoslužby, a že mají možnost a pozvání se k tomu kdykoliv vrátit v kostelích své mateřské církve. Proto také náplní „Dlouhé noci kostelů“ jsou kromě nábožensko-kulturních programů také různé bohoslužby, jako např. v katolických kostelích výstav Nejsvětější svátosti a adorace třeba spojená se zpěvy z Taizé. Důležitou složkou celé akce je snaha o přinášení radostné zvěsti evangelia a jeho hodnot úplně novým způsobem těm lidem, kteří byli kdysi formováni křesťanstvím, byli s ním seznámeni, ale bohužel ho hlouběji nezakusili a tak jen těžko nyní mohou zpřítomňovat ve světě Boží království.

Když tato akce, nazvaná „Noc kostelů“ v roce 2009 „překročila hranice“ a dostala se do České republiky, octla se v úplně jiné atmosféře než v Rakousku. Ta je daná tím, že většina společnosti se o Boha a náboženství v kladném smyslu vůbec nezajímá. Je znát, že dnes osmdesátiletí lidé jsou posledními, kteří ještě zažili na obecní a měšťanské škole výuku náboženství týden co týden, podobně jako matematiku, fyziku, chemii, tělocvik aj. Pomineme-li krátký čas výuky náboženství v letech 1969-1970 a tu hrstku dětí, které se učí náboženství nyní, pak soustavnou výuku náboženství nezná současná 3. až 4. generace obyvatelstva – už nejsou zbožné babičky, které by učily svá vnoučata znát Boha, novodobé babičky většinou už o něm samy nic nevědí. A to se odráží i v averzi vůči církvi (zdanění církevních restitucí – a široká veřejnost tomu fandí) i vůči duchovním (nenažraní preláti) a v jiných pomluvách církve. „Noc kostelů“ má na území Čech charakter určité preevangelizace (předběžná evangelizace), což je pojem pro křesťanské „předpolí“, tedy vstup na půdu křesťanství, kde se mohou pro člověka odehrávat první náboženské zkušenosti. Probouzí se jeho zájem a ten může vést k formulování a kladení různých otázek. Preevangelizace tedy začíná nabídkou okruhů všelidského zájmu, společného věřícím

Neuzavře se do mlčení. Řekni Mu „Otče“. On ti odpoví: ty otce máš. - „Ano, ale já jsem delikvent...“ - Máš ale otce, který tě má rád! Řekni Mu „Otče“, začni se tak modlit. A ve ztišení se nám dostane odpovědi, že nás nikdy neztratil z očí. - „Ale, otče, já jsem se dopustil toho a toho...“ – „Nikdy jsem tě neztratil z dohledu, všechno jsem viděl. Ale zůstal jsem vždycky tam, blízko tebe, věrný Svojí lásce k tobě.“ – Taková bude odpověď. Nikdy nezapomeňte říkat „Otče“.

Přeložil Milan Glaser, převzato z www.radiovaticana.cz

Program Noci kostelů 24. května 2019

- 17:00 - 18:00 **Možnost prohlídky kostela sv. Jakuba**
Kostel sv. Jakuba s hrobkou rodu Černínů bude mimořádně zpřístupněn
- 18:00 - 18:15 **Výklad o historii kostela sv. Jakuba**
O dějinách kostela promluví kastelán jindřichohradeckého zámku Mgr. Mikeš.
- 18:15 - 19:00 **Mše sv. v kostele sv. Jakuba**
Mši slouží P. Ivo Prokop za hudebního doprovodu Schóly JH
- 20:00 - 21:00 **Koncert Hradišťanu a Jiřího Pavlici v proboštském kostele Nanebevzetí Panny Marie**
Koncert Hradišťanu a Jiřího Pavlici s účastí Chrámového sboru Adama Michny a pěveckého sboru YMCA Jakoubek. Výtěžek dobrovolného vstupného bude věnován organizaci Otevřená OKNA.

Celovečerní program:

Kavárnička na proboštství

Během večera bude otevřena farní kavárnička na proboštství

Již tradičně prosíme farníky o zajištění drobného občerstvení pro hosty, kteří přijdou naši farnost navštívit. Občerstvení budeme s díky přijímat v kavárničce mezi 17.00 – 17.30 hod.

Dále prosíme o spolupráci při uvítání návštěvníků kostela i při pomoci se zvládnutím dalších nutných záležitostí. Předem děkujeme všem farníkům za modlitební i veškerou další podporu.

Paní Jana Slavíková nabízí zájemcům možnost dopravy na mši sv. ke kostelu sv. Jakuba – **odjezd v 17.30 od proboštského kostela** – a po mši sv. zpět do centra.

Sbírky 26. května

Budou určeny na obnovu domovů obyvatel Blízkého a Středního východu.

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

Nedělní cyklus čtení C

Neděle	19. 5.	– 5. neděle velikonoční
Pondělí	20. 5.	– památka sv. Klementa M. Hofbauera, kněze
Úterý	21. 5.	– památka sv. Kryštofa Magallanese, kněze a druhů, mučedníků
Středa	22. 5.	– památka sv. Rity z Cascie, řeholnice
Sobota	25. 5.	– památka sv. Bedy Ctihodného, kněze a učitele církve

Neděle	26. 5.	– 6. neděle velikonoční
Pondělí	27. 5.	– památka sv. Augustina z Canterbury, biskupa
Čtvrtek	30. 5.	– slavnost Nanebevstoupení Páně (začíná devítidenní příprava na slavnost Seslání Ducha Svatého)
Pátek	31. 5.	– svátek Navštívení Panny Marie
Sobota	1. 6.	– památka sv. Justina, mučedníka

Neděle	2. 6.	– 7. neděle velikonoční
---------------	--------------	--------------------------------

OZNÁMENÍ

Byt na faře

Na faře v Nové Včelnici se uvolnil větší byt. Zvažujeme pronájem a hledáme potenciální zájemce. V případě zájmu se obraťte na proboštsství.

Přednáška

Ve středu 22. května se v Muzeu Jindřichohradecka ve Štítného ulici koná přednáška doc. Filipa Čapka z Evangelické teologické fakulty UK a Centra biblických studií Akademie věd ČR o archeologických výzkumech v Izraeli. Přednáška začíná v 19.00 hod. Pořádá farní sbor ČCE v J. Hradci.

Mše o noci kostelů

V pátek 24. května bude v souvislosti s Nocí kostelů sloužena mše sv. v kostele sv. Jakuba od 18.15 hod. V proboštském kostele mše sv. nebude.

Františkánské společenství

Přátelé františkánského řádu se sejdou v úterý 28. května od 15.30 hod. Mši sv. v klášteře bude sloužit od 18.00 hod. františkán otec Eliáš.

Bohoslužby v neděli 26. května

V neděli 26. května bude mimořádně mše v proboštském kostele v J. Hradci sloužena o hodinu dříve, tedy od 8.30 hod. V Jarošově n. Než. bohoslužby výjimečně nebudou.

celebrovali mši svatou farní duchovní, katecheté, jezuité, kněží důchodci, a to u oltářů, které stály v presbytáři, při obvodových zdech chrámu a také u každého sloupu v chrámovém trojlodí, a tak je možné, že i ve všední den bylo ráno v proboštském chrámu současně třeba deset mší svatých, k čemuž každý kněz potřeboval kalich s patenou + ornát a další liturgické textilie + misál).

Z množství ukrytých předmětů můžeme usuzovat, že krypta při pravé stěně presbytáře proboštského chrámu je (pokud nebyla třeba při posledním zadláždování presbytáře barevnými dlaždicemi zasypána a okénko zazděno) poměrně velký podzemní prostor, tedy žádný bezvýznamný sklípek, a také můžeme usuzovat, že vzácný poklad vznikl postupně, po dobu možná delší než sto let. Jistě si můžeme položit otázku, jestli ještě někde jinde není v proboštském chrámu dosud ukrytý nějaký vzácný poklad, vzniklý třeba v 16. století, nazývaném pro ekonomický potenciál a vysoký stupeň sociálního a kulturního rozvoje „zlatou érou“ Jindřichova Hradce? (při požáru r. 1801 tlusté (0.95 m) stěny chrámu, kde by mohl být poklad zazděn, nebyly poničeny, a proto je asi ani nikdo příliš nezkoumal, podzemí proboštského chrámu je dosud téměř neznámé).

A znovu nastalo s pražským arcibiskupstvím dlouhé vyjednávání o možnosti prodeje kostelního pokladu, jehož obsah byl nyní již přesně znám. Mezi tím nejenže zemřel v roce 1755 probošt Preisler a nastoupil probošt Šimon Antonín Jandera (1755 – 1775), ale stav budovy proboštsství se dále zhoršoval, takže jednou v noci, při silném dešti hrozilo, že v 1. poschodí spadne vodou nasáklý strop na proboštovo lůžko. Oprava budovy proboštsství probíhala v letech 1762 – 1769, ale muselo s ní tedy být začato dříve, než když až 18. 7. 1766 povolilo pražské arcibiskupství prodej pokladu jednomu zlatníkovi do Jihlavy s podmínkou, že finanční prostředky z prodeje, které nebudou vyčerpány na opravu fary, musí být uloženy v kostelní pokladně nebo smí být prodáno z kostelního pokladu jen tolik, co bude třeba na opravu fary. Nakonec na opravu přispělo vedení města i jezuité.

Budova proboštsství měla tehdy pouze obdélníkový půdorys. Čelní delší strana obdélníku proti kostelu byla stejná jako nyní, druhá delší strana do dvora se od současného stavu lišila, k jedné kratší straně obdélníku (štítová stěna) byl někdy přistavěn malý domek, nyní zlatnictví, opačná kratší stěna, taktéž štítová, tvořila malou část nynější Liliové ulice. V této Liliové ulici stály menší domy, z nichž dva byly tehdy farností odkoupeny, zbourány a v rámci opravy proboštsství na jejich místech vzniklo druhé křídlo budovy fary, nacházející se nyní v Liliové ulici. (obě křídla spojila nová konstrukce krovu). Jen pro názornost to znamená, že zhruba vše, co je nyní ve velkém sále v prvním poschodí za stěnou, obloženou knihami a vedle z chodby přístupná velká předsíň před kuchyní (a pod tím vše i v přízemí), bylo nově postaveno. Rozšířením budovy proboštsství o celé nové křídlo bylo zmodernizováno bydlení duchovních a také výrazně zhodnocen farní majetek. Vše díky štědrosti věřících, daru města, pochopení jezuitů, jako patronů farnosti a v neposlední řadě i díky hospodářskému zabezpečení (zázemí) farnosti, tedy výnosům z polí, rybníků a lesů.

pokračování příště

zpracoval Karel Bajer

Ustanovení akolytů

V sobotu 1. června v proboštském kostele při mši sv. od 17.00 hod. uvede otec biskup Pavel Posád do služby nové akolyty pro naše farnosti.

Dětská mše sv.

V neděli 2. června bude v proboštském kostele sloužena mše sv. se zaměřením pro rodiny s dětmi. Začátek je jako obvykle od 9.30 hod. Hudební doprovod zajistí Petrovy klíče a děti z farnosti.

Nástin hospodářského zabezpečení církve na příkladu jindřichohradecké farnosti

6. část

V roce 1693, vymřením slavatovského rodu, přechází dědictvím jindřichohradecké panství na Marii Josefu Slavatovou, dceru Jana Jiřího Jáchyma Slavaty, provdanou za pana Heřmana Jakuba Černína. Tak se rod Černínů dostal na jindřichohradecké panství. Černínové, žijící po větší část roku mimo Jindřichův Hradec, nebyli ke zdejší katolické farnosti tak štědrí, jako páni z Hradce a členové rodu Slavatů. V první polovině 18. století zase vypukly v Evropě války. Po vzniku sporů o dědictví rakouské se stává město svědkem častých vojenských tažení a potýká se s následky válečných útrap. Roku 1741 obsadili město Francouzi a Bavoři, v roce 1744 Prusové, byl zde zřízen vojenský lazaret a v něm leželo 7.000 raněných vojáků. Kolik a které vojenské pluky tehdy prošly Hradcem, asi nikdo nikdy přesně nesečte.

Zdá se, že jindřichohradecká farnost ukládala od konce 17. století své volné finanční prostředky do nákupu zlatých liturgických nádob a jiných vzácných umělecky zpracovaných předmětů, které též jistě dostávala jako dary od bohatých měšťanů. Proto, když se schylovalo k nové válce a pamětníci z vypravování předků znali, jak v roce 1648, tedy před 92 lety, kdy město obsadilo švédské vojsko, z majetku farnosti jim musel být vydán kostelní poklad (viz 5. část tohoto seriálu), bylo rozhodnuto chrámový poklad v roce 1740 bezpečně ukrýt. Za skrýš tehdy posloužila bývalá krypta při jižní zdi presbytáře proboštského chrámu, poblíž epištolní strany hlavního oltáře. Krypta měla malé okénko v jižním soklu presbytáře, mezi 1. a 2. pravým opěrákem (při opravě soklu fasády proboštského chrámu a důkladném oklepání omítky v roce 1994 se kamenné ostění okénka objevilo, ale zase bylo překryto omítkou). Po vložení pokladu do úkrytu byla krypta pokryta dlažbou, tedy vlastně zadržena a o uložení pokladu byl učiněn zápis. Stalo se tak za probošta Jana Kristiána Khuna (1730 – 1744).

V roce 1750, kdy už válečné nebezpečí pominulo, byla budova proboštsství ve velmi špatném stavu, ale nikdo se na financování opravy nechtěl podílet – ani jezuité, ani vedení města a už vůbec ne majitel panství hrabě Černín. A tak se uvádí, že tehdejší probošt Athanáš František Preisler (1746 – 1755), nástupce probošta Jana Kristiána Khuna, našel v archivních matriálech zápis, že v roce 1740 byl pod podlahou presbytáře proboštského chrámu ukryt kostelní poklad. Protože to bylo pouze před deseti lety, je pravděpodobnější, že nějaký místní znalec probošta Preislera o pokladu

informoval a poradil mu, že z prodeje pokladu by možná mohl získat finanční prostředky na opravu fary. A tak se probošt začal dohadovat s rektorem jezuitů i se členy městské rady, zda by bylo možno z prodeje pokladu, o jehož velikosti nebylo nic známo, financovat opravu budovy proboštsství, pokud s tím bude souhlasit pražské arcibiskupství. Co všechno kostelní poklad obsahoval, to se přesně poznalo až 25. 6. 1750, kdy podlaha presbytáře proboštského chrámu byla na příslušném místě otevřena, a ze skrýše bylo všechno vyňato. Překvapilo to jak probošta, tak rektora jezuitů i zástupce městské rady a jistě to překvapí i Vás, vážení čtenáři ve 21. století.

O tom, co všechno bylo ve skrýši nalezeno, byl vyhotoven úřední zápis:

- zlatý kalich s patenou, těžký 1 libru, vykládaný drahými kameny, s vyrytými písmeny J H S
- kříž umístěný na čtyřech stříbrných koulích, s velkým krystalem se stříbrným tělem Ukřížovaného, zasazeným ve zlatě
- velká monstrance ze stříbra, pozlacená, ve slohu gotickém s věžičkou
- dvě monstrance ze stříbra pozlacené
- dvě monstrance ze stříbra nepozlacené
- dvě stříbrná ciboria
- dvě stříbrná ciboria pozlacená a ozdobená drahými kameny
- stříbrná socha znázorňující z hrobu vstávajícího Krista
- stříbrná socha Panny Marie
- dvě stříbrné kadidelnice s loďkami na kadidlo
- čtverhranný relikviář
- nádobka na svěcenou vodu uvnitř vyzlacená s kropenkou ze stříbra
- dvě mešní konvičky s táckem stříbrné a pozlacené
- biskupská (proboštská) berla stříbrná, zdobená drahými kameny
- třínohá schránka na svaté oleje
- dvě pateny s víčky k přinášení Těla Páně nemocným, stříbrné, zlacené
- dva staré svícny ze stříbra
- šest nových svícňů ze stříbra
- stříbrná koruna, žezlo a říšské jablko
- třináct stříbrných relikviářů, některé zlacené
- korálový růženec se stříbrným křížem a s pěti šňůrami granátů
- mešní misál s tvrdými deskami potaženými červeným sametem se stříbrnými puklicemi na přidešti
- kniha s obřady k udělování svátostí s tvrdými deskami potaženými modrým sametem se stříbrnými puklicemi
- tři stříbrné lampy
- deset kalichů s patenami ze stříbra, některé zlacené
- několik stříbrných maličností

(poznámka ke kalichům s patenami: je třeba si uvědomit, že tehdy neexistovala koncelebrace, tedy každý kněz celebroul mši svatou sám. V proboštském chrámu